

pres, og hvor der er udsigt til flaskehalse på det danske arbejdsmarked.

I løbet af foråret opstod flere og flere tegn på, at opstramninger i den danske økonomi var nødvendige. Ikke mindst presset på betalingsbalancen var så alvorligt, at Venstre på et meget tidligt tidspunkt tilkendegav, at vi var parat til at forhandle med regeringen om ændringer i den økonomiske politik på trods af, at regeringen benægtede nødvendigheden af ændringer.

Faktisk er der tale om en helt utrolig slingrekurs fra regeringens side. Under folketingsvalgekampen førte regeringen en skrækkampagne mod Venstre og Det Konservative Folkeparti ved at bilde vælgerne ind, at V og K ville gennemføre en ny kartoffelkur – underforstået, at det ville regeringen absolut ikke. Så sent som den 9. maj 1998 udtalte økonomiminister Marianne Jelved til Aktuelt:

»Der er en overdreven snak om indgreb, som efterhånden bekymrer mig, for der er ikke nogen som helst brug for et eller andet drastisk her og nu-indgreb, heller ikke i løbet af sommeren.«

Men på samme tidspunkt var økonomiministeren formentlig i fuld gang med at udarbejde pinsepakken, 1990'ernes største økonomiske indgreb. Enten er økonomiministeren blevet gevaldigt underkendt af sin socialdemokratiske regeringspartner, eller også er det bare udtryk for en ualmindelig utroværdig adfærd, når regeringens økonomiminister ligefrem siger det stik modsatte af det, man gør.

Det er utroværdigt at fremlægge en så omfattende reform umiddelbart efter et folketingsvalg. Det havde været langt mere fair, hvis man havde fortalt vælgerne sandheden under valgkampen. Men det turde regeringen tilsyneladende ikke, og ved offentliggørelsen af pinsepakken turde regeringen fortsat ikke fortælle sandheden. I hvert fald forsøgte regeringen med manipulerende beregninger at undervurdere pakkens virkninger, idet regeringen behændigt undlod at inddrage de grønne afgifter i alle regneeksempler, og tager man de grønne afgifter med, viser beregningerne f.eks., at de lavestlønnede rent faktisk taber på pinsepakken. Med pinsepakken tilstår regeringen, at den har soldet opsvinget væk.

Udspillet var ikke nogen oplagt invitation til os, men Venstre deltog seriøst i de forhandlinger, vi blev indbudt til. Vi forsøgte at overbevise regeringen om, at profilen i udspillet var forkert, men forhandlingernes forløb afslørede

imidlertid, at regeringen hele tiden har foretrukket en løsning med venstrefløjen, og realiteterne er, at regeringen ikke gav mulighed for reelle forhandlinger, selv om Venstre for at vise imødekommenhed under forhandlingerne tilbød regeringen en aftale på følgende vilkår:

For det første: Indgrebet over for boligejerne skulle lempes, og vi var åbne over for at diskutere metoden; for det andet: Indgrebet over for kapitalpensionerne skulle tages af bordet; for det tredje: Befordringsfradraget skulle forhøjes for at neutralisere den høje benzinafgift, så det ikke blev dyrere at køre til og fra arbejde; for det fjerde: Forhandlingerne om erhvervspakken og realrenteafgiften skulle udskydes til efteråret, og endelig for det femte: Der skulle laves en rammeaftale om den nødvendige stramning af finansloven for 1999.

I den afsluttende runde brød forhandlingen reelt sammen på, at regeringen end ikke ville overveje en sænkning af lejeværdien eller ejendomsskatten som kompensation for en reduktion af rentefradraget. Regeringen var fuldstændig stejl på det punkt, selv om Venstre havde erklæret sig villig til at acceptere en sænkning af rentefradragets værdi. Men vi sagde klart til regeringen: Hvis vi skal stemme for en lavere værdi af rentefradraget, må vi kræve en sænkning af lejeværdien til gengæld.

Aftalen med SF og Enhedslisten har selvsagt ikke medført forbedringer af det oprindelige udspil, tværtimod. Lad mig her blot nævne seks væsentlige årsager til, at Venstre ikke kan stemme for regeringens aftale med venstrefløjen:

For det første: Pinsepakken er en helt urimelig straffeaktion over for boligejerne; for det andet: Pinsepakken vil koste pensionsopsparerne milliarder af kroner; for det tredje: Pinsepakken forvandler den midlertidige ATP-opsparing til en ekstra skat; for det fjerde: Pinsepakken hæver det skrå skatteloft fra 58 til 59 pct.; for det femte: Pinsepakken forhøjer benzinafgiften til skade for mobiliteten på arbejdsmarkedet, og for det sjette: Pinsepakken vil øge skattebyrden på erhvervslivet med op mod 3 mia. kr. – seks markante forringelser, der betød, at Venstre allerede ved offentliggørelsen af pinsepakken klart tilkendegav, at regeringens udspil var for skarpt, ikke mindst over for nyetablerede boligejere, der bliver ramt urimelig hårdt.

Pinsepakken er således udtryk for en fuldstændig perspektivløs måde at håndtere de problemer og udfordringer, den danske samfundsøkonomi står over for, specielt når rege-